STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 04529

DI DIKTATUR FUN PROLETARYAT

Harry Rogoff

Permanent preservation of this book was made possible
by Sumner T. White
in memory of
Hyman & Anna White

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

די דיקטאַטור פון פראָלעטאַריאַט

פון

הלל ראָגאָף

ארויסגעגעבען פון דער

אידישער סאָציאַליסטישער פעדעראַציע פון אמעריקא

נויאָרק, 1920.

הייליגע סאָציאַליסטישע פּסוקים, בעפאָר דער מלחמה און איצטער.

ביז דער מלחמה איז דער סאָציאַליזמוס געווען אַ מין רע־ליגיאָן, אַ הימעל־זאַך, וועלכער האָט מיט'ן ווירקליכען לעבען כמעט קיין שייכות ניט געהאַט. ער האָט געהאַט זיין ביבעל („דאַס קאַפּיטאַל" פון קאַרל מאַרקס), זיין גמרא און פּוסקים (די גרויסע סאָציאַליסטישע ליטעראַטור) און זיינע שוהלען (די סאָציאַליס־טישע באַוועגונג). דאַמאָלסט האָט יעדער סאָציאַליסט גאַנץ רו־היג געזאָגט זיינע „אני מאמינ'ס", פייערליך פאַרזיכערט אַז ער גלויבט אין דער הייליגקייט פון די אַלע סאָציאַליסטישע פאָר־מולעס. פון צייט צו צייט פלעגען זיך באַוויזען אַפּיקורסים, וועלכע האָבען געוואָלט רעפאָרמירען די סאָציאַליסטישע תורה, וועלכע האָבען געלייקענט אין דעם אָדער יענעם פּסוק; אָבער זיי פלעגען ווענינ אָנהענגער קריגען. די גרויסע מאַסע סאָציאַליס־טען איז געבליבען אָרטאָדאָקסיש, שטרענג מאַרקסיסטיש.

דאַמאָלסט האָבען אַלע געגלויבט אין דעם פּסוק: „אַרבייטער פון אַלע לענדער פאַראייניגט זיך", אין דעם פּסוק: „די אַרביי־טער האָבען גאָרניט צו פאַרלירען, אויסער זייערע קייטען". דאַ־מאָלס האָבען אַלע געגלויבט, אַז ווען עס איז וועט משיח קומען, אַז ווען עס איז וועט געמאַכט ווערען אַ „סאָציאַליסטישע רעוואָ־לוציאָן", און אַז ווען דאָס וועט געשעהן, וועט איינגעפיהרט ווערען „אַ דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט", וועלכער וועט „אָפּשאַפען דעם בורזשואַזנעם שטאַאַט" און גרינדען אַ „קאָמוניסטישע געזעל־שאַפט".

אין די אַלע סאָציאַליסטישע פּסוקים און פאָרמולעס האָט דער סאָציאַליסט דאַן געדאַרפט בלויז גלויבען. ווענען פאַרווירקליכען זיי באַלד אין לעבען האָט דאַן קיין רייד ניט געקענט זיין. גלויבען איז ניט קיין שווערע אַרבייט. די פּראַקטישע טעטיגקייט פון דער סאָציאַליסטישער באַוועגונג האָט מיט דיעזע גרונד־פּרינציפּען אָדער

ענד־ציעלען ווענינ פארבינדונג געהאַט. די סאָציאַליסטישע פּאַר־טייען אין די אינדוסטריעל ענטוויקעלטע לענדער האָבען זיך הויפּט־זעכליך אָפּגעגעבען מיט קעמפּפען פאר פּאָליטישע און עקאָנאָמישע רעפאָרמס.

די מלחמה און די רעוואָלוציאָנען האָבען דיעזען צושטאנד אין גאנצען געענדערט: פון א רעליגיאָן איז דער סאָציאַליזמוס פאַר־וואנדעלט געוואָרען אין א לעבענס־פּראָגראַם. די סאָציאַליסטען האָבען מיט אמאָל ערפאהרען, אז די „משיח צייטען" זיינען שוין דאָ, און אז זיי מוזען די הייליגע „אני מאמינ'ס" זייערע אָנווענ־דען אין לעבען, אז זאָגען די אני מאמינ'ס מיט די ליפּען איז שוין מעהר ניט גענוג, אז איצטער מוז מען פאר די אני מאמינ'ס געהן אין פייער און אין וואסער, שטעלען דעם אייגענעם לעבען אין קאָן.

עס פארשטעהט זיך, אז דעם נסיון האָבען ווענינע אויסגע־האַלטען. מאנכע האָבען איינפאך דעם מוט ניט געהאַט; אַנדערע ווידער האָבען זיך פּלוצלונג ארומגעזעהן אז זיי האָבען די גאנצע צייט געלעבט אין טעות, אז זיי האָבען גאָרניט פארשטאנען דעם אמת'ען זין פון די סאָציאַליסטישע פאָרמולעס, וועלכע זיי פלעגען מיט אזא כונה ווידערהאָלען. זיי האָבען זיך ארומגעזעהן, אז די פארווירקליכונג פון דיעזע פאָרמולעס איז פאר זיי גאָרניט אזוי אנציהענד, ווי זיי פלעגען זיך אין דער פאַנטאַזיע פאָרשטעלען.

אין די ערשטע מלחמה־יאָהרען האָבען דעם ערגסטען שיקזאַל געהאַט די סאָציאַליסטישע פאָרמולעס אין באַציהונג צו דער אינ־טערנאַציאָנאַלער ברודערשאפט פון דעם ארבייטער־קלאַס. דער הייליגער פּסוק „ארבייטער פון אלע לענדער פאראייניגט זיך" איז פּלוצלונג פארגעסען געוואָרען. אַלטע סאָציאַליסטישע רבנים האָ־בען גענומען דרשנ'ען דיעזען און אנדערע פּסוקים, וועלכע האָבען באשטימט דעם אינטערנאַציאָנאַלען כאַראַקטער פון דער סאָציאַ־ליסטישער באַוועגונג. דאָס האָט ארויסגערופען מחלוקות און פראַ־קציעס, און די באַוועגונג אין יעדען לאַנד איז צושפּאָלטען גע־וואָרען אין מאַיאָריטעטען און מינאָריטעטען.

נאָך דער רוסישער רעוואָלוציאָן האָט מען זיך א נעהם געטאָן צו דער פאָרמולע: „די דיקטאטור פון פּראָלעטאריאט". די באָל־שעוויקעס האָבען ערקלעהרט, אז זיי גלויבען אין דיעזען פּסוק

איצטער נאך מעהר ווי פריהער, און אז זיי זיינען גרייט איהם צו פארווירקליכען אין לעבען. אנדערע סאציאליסטען האבען געגען דעם אויפגעהויבען מעכטיגע פראטעסטען, און ווען די באלשעווי־קעס זיינען פון ווערטער אריבער צו טאטען, איז צווישען די צוויי גרופען סאציאליסטען אויסגעבראכען אן אפענער קאמפף, א מלחמה מיט ביקסען און שווערדען.

און דיזע מלחמה איבער דער אלטער פארמולע געהט נאך איצטער אן. אין רוסלאנד גופא ווערט זי אויסגעקעמפפט מיט וואפען אין די הענד; אין די אנדערע לענדער נעהמט זי אן די פארמע פון שפאלטונגען אין די פארטייען, פון גרינדונג פון נייע סאציאליסטישע פארטייען, פון אויפשטענדע געגען אלטע פיהרער און זא ווייטער.

די געגנער פון דיקטאטור פון פראלעטאריאט.

אום דעם גאנצען ענין גרינדליך צו ערקלעהרען איז לייכטער אנצוהויבען פון דער אנדער זייט, פון די געגנער פון דיקטאטור פון פראלעטאריאט. זייער שטאנדפונקט איז דער גלאטערער, דער פשוט'ערער — ער לעגט זיך בעסער אויפ'ן שכל. דאס איז דער־פאר, ווייל זייער געדאנקען־גאנג, זייער לאגיק איז אין איינקלאנג מיט דעם געדאנקען־גאנג און לאגיק, וואס הערשט איצט אין דער געזעלשאפט. מיר לעבען אין דער פסיכאלאגיע, מיר „זאפען איין" דעם שטאנדפונקט, אויב מען קען זיך אזוי אויסדריקען, פון אלעס וואס רינגעלט ארום אונזער מאטעריעלען און גייסטיגען לעבען.

די געגנער האלטען, אז דאס הייליגסטע זאך אלס אבסטראק־טער און פראקטישער פרינציפ איז „דעמאקראטיע", און אזוי ווי „דיקטאטור" איז דער היפוך, פונקט דער געגענזאץ פון דעמא־קראטיע, איז עס אומריין, טמא.

זיי האלטען אז דער סאציאליזמוס וועט זיגען ניט דורך א דיקטאטור נאר דוקא דורך דעמאקראטיע. ווי אזוי וועט עס גע־שעהן? די אינדוסטריען ווערען מעהר און מעהר מאנאפאליזירט און ארגאניזירט. די צאהל פון פראלעטאריאט וואקסט. די מאכט פון פראלעטאריאט ווערט גרעסער. אין דער זעלבער צייט פארשפרייט זיך דער פרינציפ פון דעמאקראטיע. מעהר און מעהר

פון דער פּראָלעטאַרישער באַפעלקערונג קריגט שטימרעכט. עס וועט ענדליך קומען צו אַזאַ צושטאַנד, ווען די גרויסע מאַסען אַר־בייטער וועלען ווערען די מעכטיגסטע פּאָליטישע פּאַרטיי. זיי וועלען אַריינקריגען די רעגירונג אין זייערע הענד און דאַן וועלען זיי דורך דער רעגיערונג, דורך דעם שטאַאט איינפיהרען דעם סאָציאַליזם. זיי וועלען עס טאָן אויף אַ כשר׳ען, געזעצליכען, פריעדליכען, העכסט דעמאָקראַטישען אופן.

אין דיעזען סאָציאַליסטישען פּראָגראַם האָט אייגענטליך קיין דיקטאַטור קיין פּלאַץ ניט. אויף דער קשיה וואָס פרומע סאָציאַליסטען שטעלען: סטייטש, אין קאָמוניסטישען מאַניפעסט שטעהט דאָך בפירוש, אַז ביים איינפיהרען דעם סאָציאַליזמוס וועט הערשען אַ דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט? גיבען פאַרשיעדענע צוויישען זיי פאַרשיעדענע תירוצים. מאַנכע ערקלעהרען, אַז קאַרל מאַרקס האָט דיעזע פראַזע אַריינגעשריבען ניט ווילענדיג, ניט טראַכטענדיג, און אַז ער וואָלט איצטער אין קבר רוהיג ניט ליגען, ווען ער וואָלט וויסען, אַז זיינע נאָכפאָלגער נוצען אויס דיעזע פראַזע צו פאַרשוועכען די הייליגקייט פון דעמאָקראַטיע. אַנדערע ווידער ערקלעהרען, אַז קאַרל מאַרקס האָט געמיינט מען זאָל די דיקטאַטור איינפיהרען ערשט נאָכדעם ווי די סאָציאַליסטען וועלען דורך אַ מאַיאָריטעט שטימען ביי רעגעלע וואַהלען קריגען די רעגירונג אין זייערע הענד. דאָס הייסט אַזוי: אויב נאָכדעם ווי די סאָציאַליסטען וועלען ערוועהלען זייער קאָנגרעס און זייער פּרעזידענט און וועלען אָנפאַנגען צו פאַרפאַסען סאָציאַליסטישע געזעצע, אויב דאַן וועלען זיך די קאַפּיטאַליסטען ענטזאַגען די געזעצע צו פאָלגען, ענטזאַגען איבערצוגעבען דעם שטאַאט זייערע אינדוסטריען, זאָל די סאָציאַליסטישע רעגירונג זיך באַנוצען מיט מאַכט, ווערען אַ דיקטאַטאָר. דאָס הייסט אויך, אַז אין פאַל די קאָורטס וועלען דאַן מבטל מאַכען די געזעצע פון סאָציאַליסטישען קאָנגרעס, זאָלען די סאָציאַליסטען דאָס איגנאָרירען און אָנגעהן מיט זייער אַרבייט.

אַז דיעזער תירוץ איז זעהר אַ שוואַכער גיבען זיי אַליין צו, וואָרום נאָכדעם ווי די סאָציאַליסטען וועלען געזעצליך אַריינקריגען די רעגירונג אין זייערע הענד, קענען זיי דאָך ניט געצווונגען ווערען דיקטאַטאָרס, וואָס זיי זאָלען ניט טאָן, ווי זיי זאָלען ניט האַנדלען.

זיי האָבען דאָך דאָן די צושטימונג פון פאָלק, די „דעמאָקראטישע מאכט".

די פארטיידיגער פון „דיקטאטור פון פראָלעטאריאט".

די אָנהענגער פון דעם פרינציפ פון „דיקטאטור פון פראָלעטאריאט" גלויבען, אז אָהן דיזען מיטעל וועט עס אונמעגליך זיין איבערצובויען די געזעלשאפט פון א קאפיטאליסטישען אויף א סאָציאליסטישען סיסטעם. זיי שטיצען זיך הויפטזעכליך אויף געשיכטע. זיי שטיצען זיך אויך אויף דער סאָציאליסטישער אויפפאסונג פון דעם „שטאאט".

1) די געשיכטע לערענט אונז, אז דורך עוואָלוציאָן, דורך נאטירליכער ענטוויקלונג אליין איז נאָך קיינמאָל א הערשענדער קלאס פון זיין מאכט אין דער געזעלשאפט ניט אראָפגעזעצט געוואָרען. די פעאָדאליסטישע אריסטאָקראטיע, וועלכע האָט פארלאָרען איהר וויכטיגקייט אין דער געזעלשאפט אין 18טען יאָהרהונדערט, האָט ניט אָפגעטראָטען דעם פּלאַץ מיט גוטען. זי האָט איהר פאָזיציע פארטיידיגט מיט מאכט, מיט בליי און אייזען. די ארבייטער קענען זיך ניט פארלאָזען אויף א „פריעדליכער עוואָלוציאָן"; זיי מוזען זיך גרייטען אויף א רעוואָלוציאָן, און אויף א קלאסען־דיקטאטור.

2) און אויסער דעם איז דער שטאאט סיי ווי סיי א דיקטאטור. עס מאכט ניט אויס ווי אזוי די בעאמטע ווערען ערוועהלט, ווער עס ערוועהלט זיי, דער ווילען פון פאָלק ווערט דורך זיי ניט דורכגעפיהרט. דער שטאאט פיהרט דורך דעם ווילען פון דעם הערשענדען קלאס. כל זמן די בורזשואזיע איז דער הערשענדער קלאס איז דער שטאאט די דיקטאטור פון דער בורזשואזיע; ווען דער פראָלעטאריאט וועט ווערען דער הערשענדער קלאס, וועט דער שטאאט זיין „די דיקטאטור פון פראָלעטאריאט".

3) דער סאָציאליזמוס גלויבט ניט אין דעם שטאאט. ער וויל איהם אין גאנצען פארניכטען. ער האלט, אז די אויפגאבע פון דעם שטאאט איז אימער געווען צו אונטערדריקען דאס לאנד אין די אינטערעסען פון איין קלאס. כל זמן עס זיינען דאָ קלאסען אין דער געזעלשאפט, קלאסען וועלכע זוכען די אויבערמאכט, די

הערשאפט, מוז זיין א שטאאט. דער שטאאט באשטימט וועל־כער קלאס זאָל זיין דער הערשער און גיט איהם די מעגליכקייט די הערשאפט צו פארווירקליכען. אזוי שנעל אָבער ווי קלאסען וועלען אָפּגעשאפט ווערען, וועט דער שטאאט קיין עקזיסטענץ־בארעכטיגונג ניט האָבען און ער וועט מוזען ממילא פארשווינדען.

דערפאר וועט די דיקטאטור פון פראָלעטאריאט זיין בלויז א ציייטווייליגע. זי וועט עקזיסטירען בלויז אזוי לאנג ווי די איבער־בויאונג פון דער געזעלשאפט פון א קאפיטאליטישען אויף א סאָ־ציאליסטישען סיסטעם וועט געדויערען אָט איז דער גאנג, דער פראָצעס פון דער סאָציאליסטישער רעוואָלוציאָן, ווי דיעזע רעוואָ־לוציאָנערע סאָציאליסטען פארשטעהען איהם.

די סאָציאליסטישע באוועגונג וועקט דעם ארבייטער צו רעוואָ־לוציאָן, פּרעדיגט פאר איהם דעם קלאסען־קאמפּף, וועקט אין איהם דעם קלאסען־באוואוסטזיין, מאכט אלע נויטיגע פאָרברייטונגען פאר א סאָציאליסטישער אָרדנונג. ווען די געזעלשאפט איז גרייט פאר דער איבערקעהרעניש, ווען די סאָציאליסטישע אָרגאניזאַ־ציאָן פיהלט אז דער מאָמענט איז געקומען, מאכט זי די רעוואָ־לוציאָן. פאָרצושרייבען ווען און ווי אזוי דאס זאָל געטאָן ווערען, איז אונמעגליך. דאס איז א זאך, וועלכע מוז אין יעדען לאנד באשטימט ווערען באזונדער, ווייל די אומשטענדען אין יעדען לאנד זיינען פארשיעדען. קוים אָבער ווערט די רעוואָלוציאָן גע־מאכט, דארף דער ערשטער ציעל פון די סאָציאליסטען זיין צו פארכאפּען די רעגירונג, דעם שטאאט, דורך וואָס פאר א מיטלען זיי געלינגט דאס צו טאָן, און דאן מוז זייער רעגירונג איינפיהרען די דיקטאטור פון פּראָלעטאריאט.

דיעזע דיקטאטור ווערט אויסגענוצט אויף איין זאך, מיט גע־וואלד אָפּצושאפען דעם קאפּיטאליזמוס, מיט געוואלד אוועקצו־נעהמען דעם קאפּיטאל פון די פּריוואט־אייגענטימער און עס פאר־וואנדלען אין קאָמוניסטישעם אייגענטום. נאָכדעם ווי דיעזע אר־בייט ווערט געענדיגט, בלייבט פאר דער דיקטאטור, פאר דעם פּראָלעטארישען שטאאט, מעהר גארניט צו טאָן. די אינדוסטריען ווערען דאך דאן פארוואלטעט פון די ארבייטער, דורך זייערע סאָ־וועטען. די עקאָנאָמישע אָרדנונג ווערט דאך געפיהרט דורך די סאָוועטען. דער שטאאט האָט ביז איצט געהאָט איין פונקציאָן,

איין אויפגאבע, צו באשיצען דעם הערשענדען קלאס געגען די אונטערדריקטע קלאסען. איצטער אבער, אז דאס פריוואט־אייגענטום איז אין גאנצען אפגעשאפט געווארען, איז דאך דער אונטערדריקטער קלאס, די בורזשואזיע, — ווען די דיקטאטור פון פראלעטאריאט האט באהערשט, — אין גאנצען פארשוואונדען, טא צו וואס דארף מען דעם שטאאט? ניטא מעהר אלזא קיין שטאאט, ניטא מעהר קיין דיקטאטור. עס איז דא בלויז א קאמוניסטישע ארדנונג, וועלכע ווערט פארוואלטעט פון די ארבייטער גופא, דאס הייסט פון אלע איינוואוינער פון לאנד, דורך סאוועטען אדער דורך אירגענד וועלכען אנדערען עהנליכען סיסטעם.

„דעמאקראטיע" — די דיקטאטור פון דער בורזשואזיע.

די וויכטיגסטע קייטעל אין דיעזען לאגישען רינג איז די באהויפטונג, דאס די דעמאקראטיע, וואס הערשט איצטער אין די אינדוסטריעל ענטוויקעלטע לענדער, איז בלויז א דעמאקראטיע אין נאמען; אין דער ווירקליכקייט איז זי אבער ניט מעהר ווי א דיקטאטור, די דיקטאטור פון דעם הערשענדען קלאס, דער בורזשואזיע. עס פארשטעהט זיך, אז די געגנער פון דעם פרינציפ פון דיקטאטור פון פראלעטאריאט לייקענען דיעזע באהויפטונג אפ. זיי גיבען צו, אז די דעמאקראטיע איז ניט פאלקאם, ווייל עס עקזיסטירען נאך א סך שלעכטע בירגערטום־ און שטימרעכט־געזעצע. זיי גלויבען אבער, אז מיט דער וואקסענדער מאכט פון פראלעטאריאט, פון דעם סאציאליזם, וועלען דיעזע שלעכטע געזעצע אפגעשאפט ווערען, און די דעמאקראטיע וועט מיט דער צייט ווערען א פאלשטענדיגע. אלס באוויז ברענגען זיי דעם פארטשריט אין שטימרעכט פאר פרויען אין פיעלע לענדער, וועלכער איז געמאכט געווארען אין די לעצטע עטליכע יאהר.

וואס האבען אויף דעם צו זאגען די דיקטאטור־פארטיידיגער, די אפיקורסים אין דער ווערדע פון דער עקזיסטירענדער דעמאקראטיע?

זיי זאגען, אז דא האנדעלט זיך וועגען חקירה'ן, וועגען פלפול'ן זיך. אויס'פשט'לען קען מען אלץ. מען דארף אורטיילען פון פאקטען, פון דאס וואס מיר זעהען מיט אונזערע אויגען.

און וואָס זעהען מיר מיט אונזערע אויגען?

אַז טראָץ דעם וואָס די ארבייטער, די פּראָלעטאריער, אָרגאַניזירען זיך אַלץ מעהר און מעהר, טראָץ דעם וואָס זייער צאָהל וואקסט און זייער אינדוסטריעלע מאכט ווערט גרעסער, רעכענט זיך דער פּאָליטישער שטאַאט מיט זיי אויף אַ האָר ניט מעהר. דער שטאַאט דיענט איצטער פּונקט אזוי טריי און פיעלייכט נאָך טרייער די אינטערעסען פון קאַפּיטאַל ווי בשעת דער פּראָלעטאריאט איז געווען פיעל שוואכער און קלענער.

1) פאַרוואָס איז עס אזוי? ווייל דער שטאַאט, די רעגירונג, וואָס פארטרעט דאָס פּאָלק, ווערט ערוועהלט און צונויפגעשטעלט ניט אינדוסטריעל, נאָר פּאָליטיש. די פאָרשטעהער וואָס ווערען געשיקט אין קאָנגרעס, ווערען ערוועהלט ניט פון קלאסען און אינדוסטריען, נאָר פון טעריטאָריעס. עס מאכט ניט אוים וואָס פאַר אַ פּלאַטפּאָרם, וואָס פאר פּרינציפּען די פּארטיי, וועלכע נאָמינירט דעם קאַנדידאַט, קען זיך האָבען. דער קאַנדידאַט, וויסענדיג אַז זיינע וואוטערס קומען פון פארשיעדענע קלאַסען, מוז זיך רעכענען מיט די אינטערעסען פון די פארשיעדענע קלאַסען. ער טוט עס ווילענדיג אָדער ניט ווילענדיג, באוואוסט אָדער אונבאוואוסט. ער פיהלט אינסטינקטיוו, אַז ער איז דער פארטרעטער פון לאַנד, ניט פון אַ געוויסען קלאַס, אָדער אַ געוויסער אינדוסטריע, און וויבאַלד אזוי, וויבאַלד ער איז ניט אין גאַנצען אַ צוגעבונדענער צו איין געוויסען קלאַס, פאַלט ער מיט דער צייט ארונטער אונטער דעם איינפלוס פון דעם קאַפּיטאַליסטישען קלאַס, ווייל ער איז דאָך דער שטאַרקערער און האָט דאָך די מיטלען, עהרליכע און אונעהרליכע, אויף איהם שטאַרקער צו ווירקען.

2) דער שטאַאט, זייענדיג אַ פּאָליטישע אָרגאַניזאַציאָן, ווערט ניט ריכטיג פארשטאַנען פון די גרויסע מאַסען וואוטערס. די בורזשואזיע, די רייכערע קלאַסען, פארשטעהט יע וואָס פאַר אויפגאַבען דער שטאַאט האָט, וואָס פאַר נוצען ער קען זיי ברענגען. זיי פארשטעהען עס, ווייל זיי זיינען אימער געשטאַנען נאָהענט צו דעם מאָדערנעם שטאַאט און ווייל זיי האָבען די מעגליכקייטען צו לערנען און צו שטודירען דיעזע פראַגען. דאָס איז אָבער ניט דער פאַל מיט דעם פּראָלעטאריאַט, די ארבייטער־קלאַסען. זיי זיינען צוטומעלט. זיי ווייסען ניט וואָס דער שטאַאט איז און

וואס פאר א שייכות ער האט צו זייער עקאנאמישען לעבען. אט נעהמט דעם פאקט, דאס די אמעריקען פעדערייישאן אוו לייבאר פרעדיגט צו די ארבייטער די לעהרע, אז זיי טארען זיך ניט באטייליגען אין דער פאליטיק אלס ארבייטער, נאר אלס בירגער. מיליאנען ארבייטער אין אמעריקא גלויבען אין דיעזען פרינציפ, און מאנכע פון די פיהרער, וועלכע פרעדיגען איהם, זיינען גאנץ אויפריכטיג. זיי זיינען איבערצייגט, אז דער שטאאט האט אלס זיינע הויפטאויפגאבען פראגען, וואס האבען מיט דעם ארבייטער אלס ארבייטער קיין שייכות ניט. זיי גלויבען, אז דיעזע אויפגאבען זיינען מכח נאציאנאלע און אינטערנאציאנאלע אנגעלעגענהייטען, אין וועלכע אלע קלאסען בירגער האבען די זעלבע אינטערעסען, און אז דארום דארפען זיך אלע בירגער אין די וואהלען פאראייניגען צו ערוועהלען עהרליכע און פעהיגע מענשען. אמת, עס מאכט זיך אמאל, אז די רעגירונג דארף האנדלען מכח אן ארבייטער־פראגע, גלויבען זיי אז אן עהרליכע און פעהיגע רעגירונג וועט אין אזוינע פעלע זיין „פעער", גערעכט צו ארבייט, ספעציעל ווען די ארגאניזירטע ארבייטער וועלען שיקען שתדלנים צו ווירקען אויף דער רעגירונג און צו מאכען איהר פארשפרעכונגען וועגען ארבייטער־וואוטס ביי די נעקסטע וואהלען.

3) דער שטאאט איז אזוי ארגאניזירט, אז אפילו אונטער די בעסטע אומשטענדען, אונטער א פאלשטענדיגער דעמאקראטיע און מיט א גענינענדען וויסען וועגען די אויפגאבען פון דעם שטאאט, — מוזען די ארבייטער פארלירען, ווען זייערע אינטערעסען קומען דארטען אין צוזאמענשטוים מיט די אינטערעסען פון דער בורזשואזיע. די רעגירונג איז איינגעטיילט אין דריי טיילען און די גרעסטע מאכט באזיצען גראדע יענע צוויי טיילען פון דער רעגירונג, איבער וועלכע די גרויסע מאסען האבען אדער גארניט אדער ווייניג דעה. דער קאנגרעס, די געזעצגעבענדע קערפערשאפט, איז דער איינציגער צווייג פון דער רעגירונג, וועלכער קען אונטער אן אידעאליסטישער דעמאקראטיע ווירקליך פארטרעטען דאס פאלק. אבער דערפאר טאקע וואס דיעזער צווייג שטעהט נעהנטער צום פאלק, ווערט זיין איינפלוס און מאכט אין דעם שטאאט אלץ קלענער און קלענער. די מאכט פאלט מעהר און מעהר אריין אין די הענד פון דער עקזעקוטיווע און אין די הענד

פון די קאָורטס, וועלכע שטעהען ווייט פון דעם איינפלוס פון די גרויסע מאסען וואוטערס. אין די לעצטע פּאָר צעהנדליג יאָהר, זייט די מאכט פון גרויס-קאַפּיטאַל האָט זיך דאָ שטארק ענט-וויקעלט, איז דער קאָנגרעס געוואָרען א ווערקצייג אין די הענד פון דעם פּרעזידענט. אין וויכטיגע פראגען טוט דער קאָנגרעס דעם וואונש פון דעם פּרעזידענט, ספּעציעל ווען זיי געהערען ביידע צו דער זעלבער פּאָליטישער פּארטיי.

4) אויפקלעהרען א געניגענדע צאָהל ארבייטער און זיי מאכען פאר שטרענגע וואוטערס פון זייער פּארטיי, איז אונגע-הייער שווער, אויב ניט אינגאנצען אונמעגליך, צוליעב צוויי אור-זאכען. ערשטענס, באזיצען די קאַפּיטאַליסטישע קלאסען און זייערע פּארטייען בעסערע פּראָפּאגאנדא-מיטלען, בעסערע צייטונ-גען, רעדנער, שרייבער, ווייל זיי האָבען די געלד דאָס צו קויפען. זייער פּראָפּאגאנדא איז א ווירקזאמערע. און, צווייטענס, האָט די בורזשואזיע די רעגיערונגס-מאשינערי אין איהרע הענד, און זי קען די רעגיערונגס-מאכט אויסנוצען אָנצושרעקען די ארבייטער-מאסען אָדער זיי גאָר צו בארויבען פון זייערע וואוטס.

אויף דעם גרונד פון די אַלע אורזאכען ערקלעהרען די אָנהענ-גער פונ'ם פּרינציפּ פון „דיקטאטור פון פּראָלעטאריאט", אז דער פּאָליטישער שטאאט איז ניט און קען ניט פארוואנדעלט ווערען אין א דעמאָקראטישען אָרגאַן, דורך וועלכען דער ווילען פון פאָלק זאָל קריגען זיין ריכטיגען אויסדרוק. דער שטאאט איז איצטער דער אָרגאַן פון דעם הערשענדען קלאס, פון דער בורזשואזיע. ער איז די דיקטאטור פון דער בורזשואזיע, און ער וועט עס זיין אזוי לאנג ווי די בורזשואזיע וועט זיין דער הערשענדער קלאס אין דער געזעלשאפט. ווען די לאגע וועט זיך ענדערען, ווען דער פּראָלעטאריאט וועט ווערען דער הערשענדער קלאס, וועט דער שטאאט ווערען זיין אָרגאַן און דאַן וועט הערשען די דיקטאטור פון פּראָלעטאריאט.

די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט און די רוסישע רעוואָלוציאָן

אויף דעם גורל פון רוסלאַנד איז עס געפאַלען צו זיין די ערשטע איינצופיהרען די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט. יעדער אָנפאַנג איז שווער. עס האָט געדויערט אַ שטיק צייט איידער די סאָציאַליסטען אַליין, אין רוסלאַנד און אין אַנדערע לענדער, האָבען זיך צוגעוואוינט צו דעם געדאַנק; און דיעזע שטערונג איז אייגענטליך געווען די שווערסטע אויף דעם וועג פון דער באָלשעוויסטישער רעוואָלוציאָן. נאָך ביז היינטיגען טאָג, האָבען פיעלע סאָציאַליסטען, איבערהויפּט צווישען דער אינטעליגענץ, ניט קיין קלאָרען באגריף וואָס די דיקטאַטור באדייטעט. זאָגאַר די וואָס פאַרטיידיגען די דיקטאַטור טאַפּען אין דער פינסטער.

מען הערט אָפט פון דיעזע פאַרטיידיגער די פאָלגענדע טענה: די באָלשעוויקעס האָבען אייגעפיהרט די דיקטאַטור, ווייל דאָס לאַנד געפינט זיך אין אַ קריעגס־צושטאַנד, ווייל דאָס לאַנד איז באלאַגערט פון אויסערליכע שונאים און איז פול מיט אינערליכע שונאים. אין צייט פון קריעג, הייסט עס, איז אַלעס ערלויבט. זאָגאַר אין די עכט־דעמאָקראַטישע לענדער ווערען די פרייהייטען און די רעכטע פון די בירגער באשרענקט אונטער אַזוינע אומשטענדען. אין די פינף מלחמה־יאָהרען זיינען קיין וואהלען אין איירָאפּאַ ערגעץ ניט אָפּגעהאַלטען געוואָרען. די רעגירונגען דאַרטען זיינען דאָך אַלזאָ אויך געווען דיקטאַטורען ביז אַ געוויסען גראַד.

דיעזער תירוץ איז אַ פאַלשער. די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט אין רוסלאַנד איז ניט אַ מיטעל פון פאַרטיידיגונג געגען קאָנטר־רעוואָלוציאָנערען אָדער געגען אויסערליכע שונאים. ווען זאָגאַר דאָס לאַנד וואָלט געווען רוהיג, ווען זי וואָלט געווען זיכער פון אירגענד וועלכע רעאַקציאָנערע געפאַהרען, וואָלט די דיקטאַטור ניט אָפּגעשאַפט געוואָרען. דער איינציגער אונטערשיעד וואָלט געווען אין דער שאַרפקייט פון די דיקטאַטאָרישע גזירות. אונטער רוהיגע אומשטענדען וואָלט די דיקטאַטור ניט געווען אַזוי שטרענג מיט דער בורזשואזיע.

די דיקטאַטור אין רוסלאַנד באשטעהט אין דעם, וואָס בלויז

ארבייטער, מענשען וועלכע פּראָדוצירען אַליין און האָבען קיין אַנדער איינקונפט ווי זייער ארבייט ניט, בלויז דיעזע מענשען באטייליגען זיך אין די וואהלען צו די סאָוועטען. דאָס הייסט, אז די בורזשואזיע איז אויסגעשלאָסען פון אירגענד וועלכער דעה אין דעם שטאאט. די רוסישע געזעלשאפט איז איצטער א סאָציאַליסטישע, און יענע איינוואוינער אָדער בירגער, וועלכע מאַכען פּראָפיטען, ווערען באטראכט אלס א קראנקער גליעד, וועלכער מוז אויסגעהיילט ווערען. און ער ווערט אויסגעהיילט ביסלעכווייז. מעהר און מעהר אינדוסטריען ווערען איבערגעגעבען צו די ארבייטער אלס קאָמוניסטישע פארוואלטער, און די בעלי בתים פון דיעזע אינדוסטריען ווערען ביסלעכווייז אריבערגענומען פון דער בורזשואזיע אין דעם ארבייטער־קלאַס. כל זמן זיי געהערען צו דער בורזשואזיע, אָבער, קענען זיי ניט שטימען ביי די וואהלען איינפאך דערפאר ווייל זיי האָבען ניט פאר וועמען צו שטימען. די רעגירונג איז אַן אינדוסטריעלע. די סאָוועטען זיינען צונויפגעשטעלט פון פאָרשטעהער פון ארבייטער און פויערים, די פּראָבלעמען וואָס זיי פארהאנדלען, די ארבייט וואָס די סאָוועטען טוען באציהען זיך אויף דער קאָמוניסטישער איינריכטונג פון לאַנד. וואָס וועט א בורזשואזער פאָרשטעהער דאָרטען טאָן? איין מעגליכע זאך — שטערען. ער קומט אהין בלויז מיט דיעזען צוועק. די סאָוועטען האָבען אלס זייער הויפּט־אויפגאַבע די בורזשואזיע וואָס שנעלער אָפּצושאפען. ווי קען אין אזא קערפּערשאפט א פאָרשטעהער פון דער בורזשואזיע גאָר וועלען אריינגעהן?

וועט א דעמאָקראטישע לאַנד אריינלאָזען אין איהר פּארלאַמענט א פאָרשטעהער פון אַנארכיסטען, וועלכע ערקלעהרען זיך פאר דער פארניכטונג פון דעם שטאאט, וועלכע זאָגען אָפען אז זיי געהען אין פּארלאמענט מיט'ן צוועק איהם צו פארניכטען? אויפריכטיגע אַנארכיסטען באטייליגען זיך אַליין ניט אין פּאָליטיק. און דער שטאאט ערלויבט אזוינע מענשען ניט צו ווערען זאָגאר בירגער; פון פארנעהמען א פּלאץ אין פּארלאמענט איז אָפּגערעדט. פּונקט ווי אונזער דעמאָקראטישער שטאאט קוקט אויף אַנארכיסטען, קוקט די רוסישע דיקטאטור פון פּראָלעטאריאט אויף די בורזשואזען.

די באָלשעוויקעס אין רוסלאנד זיינען אָפענהערציג אין זייער

שטעלונג. זיי האָבען זייער האַנדלונג געקענט פאַרמאַסקירען דורך בלומרשט געזעצע אָדער שווינדלערישע האַנדלונגען. האָבענדיג די פיזישע מאַכט אין האַנד, האָבען זיי געקענט צולאָזען די בור־זשואַזען צום שטימקאַסטען און אַזוי „אויפפּאַסען” אויף די וואַה־לען, אַז די בורזשואַזע וואוטס זאָלען סיי ווי סיי קיין ווירקונג ניט האָבען. אַז אַזוינע זאַכען ווערען געטאָן אין די דעמאָקראַ־טישע לענדער, איז אַ צו גוט באַקאַנטער פאַקט. די באָלשעוויקעס האָבען זיך אָבער מיט דיזע מעטאָדען ניט באַנוצט. פאַרקעהרט, זיי האָבען גלייך ווי זיי זיינען אין מאַכט אריין עס ערקלעהרט אַלס אַ פּונקט אין דער קאָנסטיטושאָן אויף שטענדיג און אייביג, דאָס בורזשואַזען האָבען ניט קיין שטימרעכט.

און די באָלשעוויקעס זיינען אָפען און אויפריכטיג אויך אין באַצוג צו די דיקטאַטאָרישע גזירות, וועלכע זיי גיבען ארויס געגען דער בורזשואַזיע. לענין האָט ערקלעהרט, צום ביישפּיעל, אַז די אונטערדריקונג פון פרייע פּרעסע פאַר די קאַדעטען וועט אָנהאַל־טען אַזוי לאַנג ווי ער וועט פיהלען אַז זיי קענען דורך אַ פרייער פּרעסע דער באָלשעוויסטישער הערשאַפט עטוואָס שאַדען ברענגען. אַזוי שנעל אָבער ווי ער וועט פיהלען, אַז די קאַדעטען קענען דורך פרייע צייטונגען גאָרניט אויפטאָן געגען די באָלשעוויקעס, וועט ער די גזירה אראָפּנעהמען.

די גזירות, די באַשרענקונגען פון אַלגעמיינע מענשליכע רעכטע און פרייהייטען געגען דער בורזשואַזיע זיינען דער רעזולטאַט פון דער אויסערגעוועהנליכער לאַגע, אין וועלכער די באָלשעוויסטישע דיקטאַטור געפינט זיך איצטער. די דיקטאַטור גופא אָבער איז ניט אַ פּאַרטיידיגונגס־מיטעל. זי איז דער עצם פון דער סאָציאַ־ליסטישער רעוואָלוציאָן, און זי וועט מוזען איינגעפיהרט ווערען אין יעדען לאַנד אונטער אַלע אומשטענדען, ווען די סאָציאַליס־טישע רעוואָלוציאָן וועט דאָרטען געמאַכט ווערען.

די „דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט” און די אינטעליגענץ.

די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט ווערט אַם שאַרפסטען פאַר־דאַמט פון דער אינטעליגענץ. דאָס איז דער פאַל געווען אין רוס־לאַנד; דאָס איז דער פאַל אין אַנדערע לענדער, וואו די פראַגע ווערט פּאָרלויפיג דיסקוטירט טעאָרעטיש. די אורזאַכע דערפון איז לייכט צו פאַרשטעהן.

די קאפּיטאליסטען און די אַרבייטער האָבען וועניג אילוזיעס וועגען דער „דעמאָקראטיע”, וואָס הערשט אין די „פרייע” לענ־דער. זיי ווייסען דעם גאנצען אמת. דער לעבען איז זייער לעה־רער. זיי ווייסען, אז די זאָגענאַנטע דעמאָקראטיע איז מעהר אויפ׳ן פּאַפּיער ווי אין דער ווירקליכקייט. די קאַפּיטאַליסטען, וועלכע שטעהען הינטער די קוליסען פון דער רעגירונג, זעהען ווי לייכט עס איז די דעמאָקראטישע פּרינצפּיען צו פארשוועכען; די אַרבייטער, וועלכע ליגען שטענדיג אין די טרעטשעם פון דעם קלאסען־קאמפף, ווייסען ווי שווער עס איז די דעמאָקראַטישע פּרינ־ציפּען אָנצואווענדען. מיר ריידען נאַטירליך וועגען די דענקענדע צווישען די צוויי עלעמענטען. עס איז אַ באוואוסטער פאקט, אז אין אמעריקא, צום ביישפּיעל, קוקען די קאַפּיטאַליסטען און מאסען אַרבייטער אויף דער רעגירונג מיט גלייכגילטיגקייט, און דערמיט אייגענטליך ערקלעהרט זיך וואָרום די בעסערע מענשען מישען זיך ניט אין פּאָליטיק, וואָרום די פּאָליטישע מאַשינען ליגען אין די הענד פון קאָרופּטע פּערזאָנען, ביי וועמען פּאָליטיק איז בלויז אַ ביזנעס, וואָרום עס איז אין דער היגער פּאָליטיק אַזוי וועניג נשמה, אַזוי וועניג אידעאַליזם פאַראַן.

דאָס איז אָבער ניט דער פאל מיט דער אינטעליגענץ, מיט דעם מיטעל קלאס פּראָפעסיאָנעלען מענשען. זיי זיינען אליין ווייט פון דעם טאָג־טעגליכען קאמפף צווישען די קלאסען, צווישען די בעלי בתים און די אַרבייטער. זיי ווייסען וועגען די געזעצע אויפ׳ן פּאַפּיער, אָבער ניט אין די קאָורטס. זיי ווייסען וואָס די געזעצמאַכער ריידען און שרייבען אין דער עפענטליכקייט, פאַר דער עפענטליקייט, אָבער זיי ווייסען ניט וועגען די באהאלטענע מאָטיווען.

דערצו האָבען דיעזע אינטעליגענטען זיך אויפגעהאָדעוועט אויף די ביכער און די לעקטשורס אין בורזשואזע אוניווערזיטעטען. זיי האָבען פון דער יוגענד אָן איינגעזאַפּט אין זיך דעם גלויבען און די פּאַרעהרונג פון די הייליגע פּרינציפּען פון דעמאָקראַטיע. ביי זיי איז ווירקליך קיין העכערער אידעאַל ניטאָ. אפילו די יעניגע צווישען זיי וועלכע זיינען שפּעטער געוואָרען סאָציאַליסטען, האָבען ניט אויפגעהערט צו דיענען דעם אָפּגאָט פון „דעמאָקראַטיע”. זיי האָבען מודה געווען, אַז דער פּרינציפּ איז ניט פּאָלשטענדיג

פארווירקליכט און אז ער ווערט ניט עהרליך אפגעהיט אין דער איצטיגער געזעלשאפט. זיי האבען אבער ניט צוגעלאזען דעם געדאנק, אז ער איז אין עצם פאלש, אז ער איז אונמעגליך, אז דער „שטאאט" און „דעמאקראטיע" זיינען צוויי באגריפען וועלכע קענען גארניט געהן האנד אין האנד.

דערפאר געפינען מיר אזא פארביטערטע, פארביסענע געגנערשאפט צום דיקטאטור פון פראלעטאריאט צווישען דער אינטעליגענץ פון די סאציאליסטישע פארטייען. זייערע לייט זאגען אפען, אז ביי זיי איז דעמאקראטיע טייערער און הייליגער ווי דער סאציאליזם. זיי זאגען אפען, אז ווען זאגאר זיי וואלטען זיכער געוועזען, דאס די באלשעוויקעס וועלען דורך זייער מעטאדע פארווירקליכען דעם סאציאליסטישען אידעאל און אויף שטענדיג עטאבלירען א סאציאליסטישע געזעלשאפט אין רוסלאנד, וואלטען זיי די באלשעוויקעס באקעמפפט ניט ווייניגער ווי איצטער, ווען זיי גלויבען דאס ניט. זיי וואלטען באקעמפפט דעם סאציאליזם אין נאמען פון דעמאקראטיע. „אויב מען קען דעם סאציאליזם ניט איינפיהרען אהן א דיקטאטור פון פראלעטאריאט, דאן ווילען מיר בעסער קיינמאל קיין סאציאליזם ניט האבען" זאגען זיי.

עס פארשטעהט זיך, אז ווען דער מאמענט פון פארווירקליכונג קומט, ווען די רעוואלוציאן ווערט געמאכט און דער פראלעטאריאט פארכאפט די מאכט, איז די אפאזיציאן פון דער אינטעליגענץ ניט זעהר ערנסט. די אינטעליגענץ איז פון נאטור ניט קיין קעמפפענדער עלעמענט. זעהר ווייניג פון זיי זיינען בארייט אפפער צו ברענגען. דער סארט לעבען וואס זיי פיהרען אין רוהיגע צייטען ענטוויקעלט אין זיי א געוויסע רוהיגקייט, א געוויסע פוילהייט, א געוויסע ליעבע צו באקוועמליכקייט. אויסנאהמעס זיינען נאטירליך פאראן, אבער די צאהל זייערע איז ניט גרויס גענוג, אז מען זאל זיך פאר זיי ווירקליך דארפען שרעקען.

שעדליך איז דיעזער עלעמענט אבער אין געוועהנליכע צייטען, ווען די סאציאליסטישע באוועגונג פיהרט אן איהר פראפאגאנדא און גרייט צו די מאסען צו דער רעוואלוציאן. ווי די רעוואלוציאן אין רוסלאנד האט באוויזען, איז אבסאלוט נויטיג אז די גרויסע מאסען זאלען גרינדליך פארשטעהן דעם אמת וועגען דעמאקראטיע און דעם אמת וועגען דער דיקטאטור פון פראלעטאריאט. וואלט

דאָס דער פאַל געווען אין רוסלאַנד, וואָלט ווייניגער בלוט פאַר־גאָסען געוואָרען, וואָלטען פיעלע אונשולדיגע לעבענס ניט אויפגע־אָפּפערט געוואָרען אומזיסט.

די סאָציאַליסטישע פּאַרטייען אין יעדען לאַנד טאָרען מעהר ניט פאַרנאַכלעסיגען דיעזען פּונקט. זיי מוזען פאַר זיך קלאָר מאַכען זייער שטעלונג צו דיעזער וויכטיגער פראַגע און דיעזע שטעלונג פּראָפּאַגאַנדירען צווישען זייערע מיטגלידער און צווישען די מאַסען, וועלכע זיי זוכען צו זיך צוציהען.

„דער שטאַאַט" אין דעמאָקראַטישע לענדער.

די וויכטיגקייט פון דיעזען פּונקט ווערט קלאָר אַזוי שנעל ווי מען באַפרייט זיך פון דעם פאַלשען געדאַנק, דאָס אין די דעמאָקראַטישע לענדער איז דער שטאַאַט מעהר צום דיענסט פון גאַנצען פאָלק ווי אין די דעספּאָטישע לענדער. דער טעות וואַקסט אַרויס דערפון, וואָס אין די דעמאָקראַטישע לענדער מישט זיך די רעגירונג מעהר אין דעם אינדוסטריעלען לעבען, מאַכט געזעצע וועגען אַרבייט און האַלט אַ געוויסע קאָנטראָל איבער דער פּראָ־דוקציאָן, איבער דעם אינערליכען און אויסערליכען האַנדעל און זאָ ווייטער. עס איז ביים אַלגעמיינעם עולם אָנגענומען, אַז ווען די רעגירונג מישט זיך אַריין אין די פּריוואַט געשעפטען, אין אינ־דוסטריעלע אַנגעלעגענהייטען, געווינט דאָס פאָלק דערפון, און אַז וואָס מעהר די רעגירונג קריכט אַריין אין דער לאַנד'ס אינדוסטריע, אַלץ שוואַכער ווערט די מאַכט פון דער בורזשואַזיע און אַלץ שטאַרקער ווערט די מאַכט פון דעם פּראָלעטאַריאַט.

דאָס איז אָבער אַ טעות, און אַן ערנסטער טעות. גלויבען מיר, אַז דער שטאַאַט איז אַן אינסטרומענט אין די הענד פון דער בורזשואַזיע, אַז ער איז דער אויסדרוק פון דער דיקטאַטור פון דער בורזשואַזיע, דאַן מוזען מיר לאָגישערווייזע דרינגען, אַז וואָס מעכטיגער דער שטאַאַט ווערט, וואָס ווייטער און טיעפער ער פאַר־שפּרייט זיין איינפלוס און זיין דעה, אַלץ מעכטיגער ווערט דער קלאַס וועמען ער דיענט. אויב דער שטאַאַט איז די דיקטאַטור פון דער בורזשואַזיע, איז דאָך פאַר דעם פּראָלעטאַריאַט ערגער,

ווען דער שטאאט קריגט א גרויסע דעה אויף דעם פעלד, וואו דער קאמפף צווישען דער בורזשואזיע און דעם פראלעטאריאט ווערט דורכגעקעמפפט.

אין די דעמאקראטישע לענדער מישט זיך איצטער די רעגירונג אריין אין סטרייקס, אין די סכסוכים צווישען ארבייט און קאפיטאל. די רעגירונג קאנטראלירט דארטען ביז א געוויסען גראד די יוויכטיגע אינדוסטריען, און די טענדענץ איז פאר דיעזער „רעגיערונגס אריינמישונג" זיך צו פארגרעסערען. ספעציעל איז דאס דער פאל אין ענגלאנד און אין אמעריקא, — אין יענע לענדער, מערקט אייך, וואו דער קאפיטאליזם איז אם בעסטען ענטוויקעלט, וואו דער קאפיטאליזם האט זיך די גרעסטע מאכט ערווארבען. וואס איז די אורזאכע? איז דאס דערפאר וואס אין יענע לענדער איז דער ארבייטער א גרעסערע מאכט, ווייל דארטען איז די רעגיערונג מעהר גענייגט צו פארטיידיגען די אינטערעסען פון די ארבייטער?

ניין, די אורזאכע איז גראד דער היפוך. דער קאפיטאליזם אליין וויל, אז דער שטאאט זאל ווערען א דעה־זאגער אין די אינדוסטריען, כדי דער שטאאט זאל דארטען בעסער קענען ווירקען דעם קאפיטאליזם צו העלפען אין דעם קאמפף מיט ארבייט. מיר האבען אין די מלחמה־יאהרען געזעהן ווי פיעל אמת עס איז אין דעם געוועזן. מיר זעהען עס אויך פון א צווייטען שלאגענדען פאקט. די ריילראוד ארבייטער אין ענגלאנד און אין אמעריקא האבען גאר אמאל געמיינט, אז דער גרעסטער גליק פאר זיי וועט זיין, ווען דער שטאאט וועט קאנטראלירען די קאמפאניעס. שפעטער, ווען די רעגירונגס־קאנטראל איז עטאבלירט געווארען אין געוויסע געגענדען, האבען זיך די ארבייטער געכאפט, אז זיי האבען דערפון ווייניג וואס געוואונען און זיי האבען גענומען פאדערען אז די רעגירונג זאל איינגאנצען איבערנעהמען די באהנען. דיעזער וואונש איז אויך פארווירקליכט געווארען — אויף א ווייל — צום ווייניגסטענס, אין מלחמה־צייט. האבען זיך די ארבייטער איבערצייגט, אז אויך דערפון האבען די קאמפאניעס געוואונען א סך, א סך מעהר ווי די ארבייטער. פאדערען די ארבייטער איצט, אז די רעגירונג זאל האלטען די באהנען, אבער אז געמײנעדזשט זאלען זיי ווערען בשותפות פון א פאראייניגטער קאמיטע

פון דער רעגירונג און די ארבייטער און אז די ארבייטער זאָלען בארעכטיגט זיין צו אַ געוויסען חלק פון די פּראָפּיטען.

דער אויפגעקלעהרטער ארבייטער מוז פארשטעהן דעם אמת'ען כאראקטער פון דעם שטאאט, כדי ער זאָל ניט פארפיהרט ווערען פון די זאָגענאַנטע ליבעראַלע און רעפאָרם־פּארטייען, וועלכע זוכען איהם צו „העלפען" דורך דעם שטאאט. ער מוז וויסען וואָס דער שטאאט איז און וויפיעל הילפע ער קען ערווארטען, וויפיעל גוטעס ער קען ערווארטען פון אַ פארשטארקטען שטאאט.

די סאָציאַליסטען און דער „דעמאָקראטישער שטאאט".

שטעלט זיך די פראגע, וויבאַלד דער שטאאט איז אַן אינ־סטרומענט, אַ ווערקצייג אין די הענד פון דער בורזשואזיע אין דעם קאמפּף געגען פּראָלעטאריאט, וויבאַלד דער שטאאט איז די דיק־טאטור פון דער בורזשואזיע, טאָ פאר וואָס זוכען די סאָציאַליסטען אהין זייערע פּאַרשטעהער אריינצושיקען? ווי קומען סאָציאַליס־טען אין דעם שטאאט? וואָס קענען זיי דאָרטען טאָן?

סאָציאַליסטען זוכען אריינצודרינגען אין די רעגירונגען צו־ליעב צוויי אורזאכען: ערשטענס, צו שטעהן וואָס נעהנטער צו די טירען פון די צימערען, וואו די דיקטאטור זיצט, און צווייטענס צו שטערען די דיקטאַטארישע ארבייט אויף אַזוי ווייט ווי נאָר מעגליך. די ערשטע אורזאכע איז די וויכטיגסטע. זיצענדיג אין פּארלאַמענט אָדער אין קאָנגרעס, זייענדיג אינסייד פון די רעגירונגס ראַטען, האָבען די סאָציאַליסטען אַ מעגליכקייט זיך צו דערוויסען די פּלענער, די סטראַטעגיע פון דעם שטאאט. און וויסענדיג דאָס, קענען זיי בעסער זייער פּראָפּאַגאנדאַ אָנפיהרען. סאָציאַ־ליסטען זוכען ערוועהלט צו ווערען אין דער רעגירונג הויפּטזעכליך צוליעב פּראָפּאַגאנדאַ.

עס איז אמת, אַז ניט אימער ווערט דיעזער צוועק ערךייכט. ווי מיר האָבען שוין אָנגעוויזען אויבען, איז עס ניט לייכט פאר דעם ערוועהלטען סאָציאַליסט צו בלייבען פעסט ביי זיינע איבער־ציינונגען און געהן אויף דעם גלייכען וועג. די בורשואזע אטמאָ־ספערע, אין וועלכער ער אָטעמט, ווירקט ביסלעכווייז און עס פּאַ־סירט, אַז ער ווערט אָנגעשטעקט און פאנגט אָן צו מאכען קאָמ־פּראָמיסען. אזוינע זאכען זיינען אונפּארמיידליך. דער פּראָלע־טארישער קאַמפּף איז טאקע אַזוי אונגעהייער שווער און דער

פאָרטשריט וואָס ער מאכט איז אַזוי שרעקליך לאַנגזאַם הויפטזעכליך דערפאַר, וואָס זיינע פיהרער געהען מאַסענווייז אראָפּ פון וועג. אויב דאָס וואָלט דעם פּראָלעטאַריאַט ענטמוטיגען, דאַן וואָלט ער שוין לאַנג געדאַרפט אויפגעבען אַלע זיינע אונטערנעהמונגען, זיינע עקאָנאָמישע אָרגאַניזאַציאָנען אַזוי גוט ווי זיינע פּאָליטישע. עס מוז אָבער געזאָגט ווערען, אַז געשטרויכעלט ווערען די פיהרער זעלטען אויף דעם שטיין פון אונעהרליכקייט אָדער קאָרופּציאָן. דער דורכשניטליכער אַרבייטער־פיהרער אָדער סאָציאַליסטישער פאָרשטעהער באַזיצט אַ הויכע מאָס פון אידעאַליזם, און אָט צוליעב דעם טאַקע ווערט ער אַריינגעצויגען אין דיעזען סאָרט אַרבייט. געשטרויכעלט ווערען זיי אין די מייסטע פעלע צוליעב ריין פּסיכאָלאָגישע אורזאַכען. זיי באַזיצען ניט גענוג אינטעלעקטועלען באַגאַזש בייצוקומען די בורזשואַזע ווינטען, וואָס בלאָזען אויף זיי פון אַלע זייטען. אין די רעגיערונגס־צווייגען זיינען דיעזע ווינטען פיעל שטאַרקער ווי אין פּריוואַט לעבען. צייטענווייז פאַראורזאַכען דיעזע ווינטען אַ גרויסען שטורם — דאָס איז דער פאַל אין קריטישע צייטען, ווי צום ביישפּיעל אין אַ מלחמה, און עס פאָדערט זיך אויסערגעוועהנליך פיעל כאַראַקטער און וויסען געגען זיי זיך צו שטעלען און ניט צושלאָגען אָדער פאַרטראָגען צו ווערען.

די סאָציאַליסטישע באַוועגונג נאָך דער מלחמה.

די אַלע הייליגע פּסוקים, וועגען וועלכע סאָציאַליסטען האָבען זיך וועניג־וואָס געקימערט בעפאָר דער מלחמה, וועלכע מען האָט באַטראַכט אַלס שעהנע פראַזען, זיינען איצטער געוואָרען דער עיקר, די נשמה פון דער באַוועגונג. אמאָל האָט איינער געקענט זיין אַ גוטער מיטגליעד פון דער סאָציאַליסטישער באַוועגונג, זאָגאר אַן אָנגעזעהענער פיהרער, ניט וויסענדיג און ניט טראַכטענדיג וועגען דער באַדייטונג פון דיעזע פּסוקים. איצטער איז עס אונמעגליך.

פאַר דעם סאָציאַליסט איצטער מוז קלאָר זיין די באַדייטונג פון קלאַסען־קאַמפּף, פון אינטערנאַציאָנאַל און פון דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט. ער מוז פאַרשטעהן, דאָס דער סאָציאַליזם איז

ניט א רעפארם-פילאזאפיע, אז די סאציאליסטישע פארטיי איז ניט א רעפארם-באוועגונג. ער מוז וויסען, אז דער סאציאליזם איז א רעוואלוציאנערע וועלט-אנשויאונג און אז די סאציאליסטישע באוועגונג איז א רעוואלוציאנערע באוועגונג.

אין אלע לענדער אין איראפא ווערט די סאציאליסטישע באוועגונג אויסגעלייטערט. די, וואס האבען איהר באטראכט אלס א רעפארם-באוועגונג און האבען איהר גרונד-פילאזאפיע ניט באגריפען גרינדליך, פארלאזען איהר. דאס זיינען יענע סאציאליסטען, וועלכע האבען פארגעסען, אז עס איז דא אזא זאך ווי אן ארבייטער-אינטערנאציאנאל, אזוי שנעל ווי דער קריעג איז ערקלעהרט געווארען. דאס זיינען די סאציאליסטען, וועלכע האבען גענומען פשט'לען און פארטייטשען אזוינע סאציאליסטישע פארמולעס ווי „דיקטאטור פון פראלעטאריאט", אזוי שנעל ווי די רוסישע סאציאליסטען האבען געפונען די מעגליכקייט און די געלעגענהייט די דיקטאטור איינצופיהרען, און האבען עס געטאן.

דער סאציאליסט איצטער מוז באגרייפען ריכטיג וואס דער שטאאט איז, וואס א דעמאקראטיע איז און וואס זיינע באציהונגען אלס סאציאליסט מוזען זיין צו דעם שטאאט און צו דעמאקראטיע. ער מוז אויפהערען צו זיין א מוסר זאגער, און ווערען א קעמפפער. ער מוז וויסען, אז די סאציאליסטישע באוועגונג איז א רויטע באוועגונג, א באוועגונג מיט בלוט אין די אדערען, וועלכע ווייס אז קיין זאך קען אין לעבען אהן קאמפף ניט געוואונען ווערען.

די סאציאליסטישע באוועגונג אין אמעריקא מוז אין דיעזען הינזיכט זיין פארזיכטיגער ווי די באוועגונגען אין די איראפעאישע לענדער. דארטען איז דער פראצעס פון לייטערונג אנגעגאנגען גאנצע פינף יאהר, פון דעם טאג וואס די מלחמה האט אויסגעבראכען ביז איצטער. און דער פראצעס איז דארטען געווען א גרינדליכער; די באוועגונגען זיינען אויפגעטרייסעלט געווארען ביז'ן סאמע פונדאמענט. יעדער סאציאליסטישער פרינציפ און יעדער סאציאליסטישער שטאנדפונקט איז ברייט און גרינדליך דיסקוטירט געווארען. די סאציאליסטישע באוועגונגען האבען דארטען אויך געהאט די אויפגאבע צו האנדלען, ארויסצוקריכען פון זייערע טעארעטישע פעסטונגען און נעהמען א פראק-

טישע שטעלונג, אין פיעלע פעלע א געפעהרליכע שטעלונג, אין אפענעם פעלד פון פראקטישער פאליטיק. די סאציאליסטישע פראגראמען אין יענע לענדער זיינען דארום קלאר, פריי פון פראזען, פריי פון קאזיאנע פסוקים. יעדער ווארט אין יענע פראגראמען לעבט; און יעדער סאציאליסט וואס שטיצט די פראגראמען אטעמט מיט דעם גייסט פון דיעזע ווערטער.

אין אמעריקא האבען מיר געהאט בלויז דעם ווידער־קול, דעם אפקלאנג פון דאס וואס איז אין אייראפא געשעהן. די פארטיי אונזערע איז אויך אויפגעטרייסעלט געווארען, אבער בלויז דורך כחות וואס האבען זיך אהער פארטראגען פון יענער זייט ים. מיר דא פיהרען נאך אלץ אן אונזערע דיסקוסיעס און דעבאטען אין די טעארעטישע ראמען. און מיר קענען דארום ניט פיהלען דעם טיעפען, דעם ברענענדען אמת, וואס דיעזע דיסקוסיעס זוכען צו באשטימען.

עס איז דארום פאראן א געפאהר, אז די „הויז רייניגונג״, די אויסלייטערונג, וועט ביי אונז ניט זיין אזוי גרינדליך ווי זי מוז זיין. עס איז דא א געפאהר, אז די האלבע און פערטעל סאציא־ליסטען, וועלכע האבען זיך אמאליגע יאהרען אריינגעכאפט אין אונזער פארטיי, זאלען אויף ווייטער פארבלייבען אין זייערע פלע־צער. דאס טאר ניט געשעהן, דאס מוז פארמידען ווערען.

ווי אזוי? דארויף איז דא איין עצה. זאלען די אמת'ע סא־ציאליסטען זיך אוועקשטעלען אויפ'ן וואך, זאלען זיי זעהן אז די סאציאליסטישע פראגראמען זאלען שלאגען מיט הייסע רעוואלו־ציאנערע בלוט. זאלען זיי מאכען, אז אט יענע טויטע בוכשטא־בען פון דער סאציאליסטישער תורה, וועלכע פלעגען אין גאנצען איגנארירט ווערען, זאלען אויפלעבען און זאלען ווערען דער פראבע־שטיין פאר יעדען סאציאליסט אין דער באוועגונג.

די גרויסע אויפגאבע פון דער סאציאליסטישער באוועגונג איז צו באשאפען אין לאנד אן ארמעע, וועלכע זאל גרייט זיין צו מאכען די סאציאליסטישע רעוואלוציאן, ווען דער פאסיגער מאמענט קומט אן. דיעזע ארמעע מוז וויסען איהרע ציעלען און די מעטאדען ווי אזוי די ציעלען צו עררייכען. זי מוז זיין אן אינטעליגענטע ארמעע, יעדער סאלדאט אין איהר מוז אליין וויסען דעם וועג, די פלענער, די סטראטעגיע. די סאציאליסטישע סאלדאטען טארען

ניט זיין בלינדע שעפסען אונטער דער פיהרערשאפט פון א גענע־ראל. אזא ארמעע טויג זיך פאר א קאמפף פאר פינסטערניש, פון רעאקציע, ניט פאר א קאמפף פאר ליכט און פרייהייט.

און איצטער איז גארניט שווער די סאציאליסטישע ארמעע צו מושטירען און לערנען. אמאל זיינען די סאציאליסטישע טעא־ריעס געווען ניט מעהר ווי טעאריעס, צו וועלכע מען האט געמוזט אנשטרענגען די פארשטעלונגס־קראפט, וועלכע האבען מיט דעם לעבען גופא, מיט פאסירונגען פון טאג, קיין באלדיגע פארבינדונג ניט געהאט. איצטער איז עס אנדערש. איצטער לעבט דער קלאסען־קאמפף פאר אונז אין גאנץ אייראפא; איצטער עקזי־סטירט די דיקטאטור פון פראלעטאריאט אין דער גרויסער רוסלאנד און פיהרט מלחמה מיט דער גאנצער קאפיטאליסטישער וועלט. די סאציאליסטישע רעוואלוציאן אין איהרע פארשיעדענע פאזען קומט פאר פאר אונזערע אויגען. מיר זעהען איהר אנפאנג אין איין לאנד, איהר פארצווייפלונג אין א צווייטער, איהר ערפאלג אין א דריטער. מיר דארפען מעהר ניט פאנטאזירען וועגען איהר, חלומ'ען וועגען איהר, זי איז דא. און יעדער סאציאליסט אין אמעריקא, יעדערער וואס שליסט זיך אן אן דער ארמעע אין דיעזען לאנד, דארף נאר קוקען אין דעם בוך פון פאסירונגען און אור־טיילען פאר זיך צי ער האט דעם ריכטיגען באגריף, די ריכטיגע געפיהלען און איבערצייגונגען, וואס עס פאדערט זיך פאר דעם סאציאליסטישען סאלדאט.